

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w G. - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogumiła Dzieciołowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Bajerska

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w G. M. S.

po rozpoznaniu w dniach 17 maja 2019 r. i 3 września 2019 r. sprawy karnej

1. **A. S.** s. J. i A. z d. D., ur. (...)

w G., pesel: (...), zam. (...)-(...) G. ul. (...), karanego;

oskarżonego o to, że :

w dniu 14 kwietnia 2018 roku w godz. 10:00-21:15 w G. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z Z. K. i inną nieustaloną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wywarzeniu drzwi wejściowych do mieszkania nr (...) i wejściu do środka z jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki S. (...) cali, kuchenki mikrofalowej, anteny pokojowej, wiertarki, lutownicy i zapasowe klucze od samochodu, to jest mienia o łącznej wartości 2.500 zł, czym działał na szkodę A. B.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

2. **Z. K.** s. J. i Z. z d. J., ur. (...)

w K., pesel: (...), zam. (...)-(...) G. ul. (...), karanego;

oskarżonego o to, że :

w dniu 14 kwietnia 2018 roku w godz. 10:00-21:15 w G. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. i inną nieustaloną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wywarzeniu drzwi wejściowych do mieszkania nr (...) i wejściu do środka z jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki S. (...) cali, kuchenki mikrofalowej, anteny pokojowej, wiertarki, lutownicy i zapasowe klucze od samochodu, to jest mienia o łącznej wartości 2.500 zł, czym działał na szkodę A. B., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach recydywy wielokrotnej, w ciągu 5 lat po odbyciu w okresach od 01.10.2013r. do 11.06.2016r. z zaliczeniem okresu od 20.04.2013r. do 09.08.2013r. kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia

09 sierpnia 2013 roku, w sprawie (...) za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk

w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, będąc uprzednio skazanym w warunkach art.

64 § 1 kk za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279§ 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

o r z e k a :

1. oskarżonego **A. S.** uznaje za winnego tego, że w dniu 14 kwietnia 2018 roku w godz. 10:00 – 21:15 w G. przy ul. (...) działając wspólnie

i w porozumieniu z Z. K. i inną nieustaloną osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, zabrał w celu przywłaszczenia z mieszkania nr (...) zajmowanego przez A. B. należące do niego przedmioty w postaci telewizora marki S. (...) cali, kuchenki mikrofalowej, anteny pokojowej, wiertarki, lutownicy i zapasowych kluczy od mieszkania o łącznej wartości 2.500 zł, tj. występku

z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk po zastosowaniu art. 37a kk i w zw.

z art. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 kk w zw. z art. 34 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego **A. S.** do wykonywania pracy zarobkowej w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności;

3. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk w zw. z art. 34 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego **A. S.** do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności;

4. oskarżonego **Z. K.** uznaje za winnego zarzuconego mu czynu, z tym ustaleniem iż A. S. działał z oskarżonym i inną nieustaloną osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, wspólnie i w porozumieniu wyłącznie w zakresie dotyczącym kradzieży mienia, tj. występku z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk po zastosowaniu art. 64 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych **Z. K. i A. S.** obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz A. B. kwoty 2.500 (dwa tysiące pięćset) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;

6. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu **A. S.** zatrzymanie w sprawie w dniu 28 czerwca 2018r. w godz. 8:30 – 10:50, przyjmując iż jest ono równoważne 2 (dwóm) dniom ograniczenia wolności;

7. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B. kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) złotych plus należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Z. K. z urzędu;

8. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. L. kwotę 504 (pięćset cztery) złote plus należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. S. z urzędu;

9. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1093/18

UZASADNIENIE

A. S. i Z. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 25 października 2018 r., sygn. akt (...) zostali uznani winnymi tego, że w okresie 19/20 grudnia 2017 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S., z niezabezpieczonego samochodu marki O. (...) o nr rej. (...), dokonali zaboru w celu przywłaszczenia kasy fiskalnej M. (...), terminala płatniczego, nawigacji marki M. oraz taksometru, tj. przedmiotów o łącznej wartości 2600 zł na szkodę A. B., tj. czynu z art. 278 § 1 kk.

/dowody: zeznania A. B. – k. 2, odpis wyroku – k. 172./

A. B. zajmował mieszkanie nr (...) w budynku przy ul. (...) w G., przeznaczonym do rozbiórki. Do mieszkania prowadziły drzwi antywłamaniowe.

Sąsiednie lokale stanowiły pustostany, w których przebywały osoby bezdomne. W lokalu sąsiadującym z mieszkaniem A. B. nocowali Z. K. i jego partnerka A. G..

/dowody: wyjaśnienia Z. K. – k. 32, 110, zeznania A. G. – k. 191, zeznania A. B. – k. 2./

W dniu 14 kwietnia 2018 r. A. B. wyszedł ze swojego mieszkania ok. godz. 10:00, zamykając drzwi wejściowe na jeden zamek.

/dowody: zeznania A. B. – k. 2./

Tego dnia do Z. K. przyszli A. S. i jego konkubina E. G. (1). Wraz z nimi przyszedł również znajomy E. G. (1). Na miejscu byli również A. G. (konkubina Z. K.), I. I. oraz inne nieustalone osoby. Wszyscy spożywali alkohol.

/dowody: wyjaśnienia Z. K. – k. 32, częściowo k. 109 – 110, wyjaśnienia A. S. – częściowo k. 23, zeznania E. G. (1) – k. 50v, k. 191v – 192, zeznania I. I. – k. 81v, zeznania A. G. – k. 191./

Z. K. i znajomy E. G. (1) ustalili wspólnie, iż włamią się do mieszkania A. B.. A. S. nie zgodził się na udział we włamaniu.

Z. K. i ten mężczyzna wzięli narzędzia i udali się pod drzwi mieszkania A. B.. Za pomocą młotka i przecinaka wyłamali zamek w drzwiach prowadzących do mieszkania.

Z kolei A. S. wyszedł na korytarz i obserwował ich zachowanie.

/dowody: wyjaśnienia A. S. – k. 32, 189 – 190, częściowo k. 23, wyjaśnienia Z. K. – k. 37, k. częściowo k. 32 – 32v, częściowo – k. 40, częściowo k. 109, zeznania A. B. – k. 2, protokół oględzin mieszkania k. 5 – 7./

Po otwarciu drzwi do mieszkania Z. K. i współdziałający z nim mężczyzna weszli do środka. Wówczas dołączył do nich A. S..

Mężczyźni z wnętrza mieszkania zabrali w celu przywłaszczenia telewizora S. (...) cali, który zapakowali do znalezionego w mieszkaniu oryginalnego kartonu. Ponadto mężczyźni zabrali Kuchenkę mikrofalową, antenę pokojową, wiertarkę, lutownicę i zapasowe kluczyki do samochodu. Wszystkie przedmioty stanowiły własność A. B., a ich łączna wartość opiewała na kwotę nie mniejszą niż 2.500 zł.

/dowody: wyjaśnienia A. S. – k. 189 – 190, częściowo k. 23, 32, wyjaśnienia Z. K. – k. 190- 190v, częściowo k. 40, zeznania A. B. – k. 2, zeznania E. G. (1) – k. 192./

Po jakimś czasie telewizor z budynku zabrał A. S., który zamierzał go sprzedać.

/dowody: wyjaśnienia A. S. – k. 23, k. 32, wyjaśnienia Z. K. – k. 40./

Z. K. (lat (...)) jest bezdzietnym kawalerem, pozostaje w związku konkubenckim. Legitymuje się wykształceniem podstawowym. Nie ma stałego miejsca zamieszkania, utrzymuje się ze zbieractwa surowców wtórnych. Był wielokrotnie karany, m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 9 sierpnia 2013 r., sygn. akt (...) czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresach od 20 kwietnia 2013 r. do 9 sierpnia 2013 r. oraz od 1 października 2013 r. do 11 czerwca 2016 r.

/dowody: dane osobopoznawcze – k. 175v, odpisy wyroków – k. 68 – 71, informacja z Krajowego Rejestru Karnego – 221 – 222, 165 – 166, 220 - 222./

Biegli lekarze psychiatrzy po analizie akt sprawy i przeprowadzeniu jednorazowego badania sądowo – psychiatrycznego Z. K. nie rozpoznali u niego choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lecz zespół zależności od alkoholu i osobowość zaburzona. Zdaniem biegłych w czasie czynu nie zachodziły okoliczności z art. 31 § 1 i 2 kk.

/dowody: opinia sądowo – psychiatryczna – k. 188./

Podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego w dniu 4 lipca 2018 r. **Z. K.** nie przyznał się do zarzucanego mu czynu (k. 29 – 30v). Wyjaśnił wówczas, iż w połowie kwietnia 2018 r. wracał do pustostanu przy ul. (...). Na miejscu zauważył E. K., A. S. oraz mężczyznę o imieniu D.. Dalej wyjaśnił, iż w jednym z pomieszczeń znajdował się karton z napisem S., kuchenka mikrofalowa koloru białego oraz reklamówki, z których wystawały kable. Wówczas on wszedł do pomieszczenia, w którym nocuje, a po chwili przyszli do niego D. i E., którzy go zagadywali, żeby odwrócić uwagę od tego, co robi A. S.. On jednak przez okno widział, że A. S. wynosił te rzeczy do następnego baraku, a potem wkładał je do samochodu marki A.. Jednocześnie zaprzeczył, by miał coś wspólnego z włamaniem do mieszkania A. B..

W czasie konfrontacji z A. S. w dniu 5 lipca 2018 r. Z. K. wyjaśnił, iż nie jest prawdą, że to on zaproponował włamanie. Relacjonował, iż w połowie kwietnia 2018 roku przyszedł na baraki z konkubiną A. G. i weszli do pomieszczenia, w którym nocowali, a następnie zaczęli spożywać alkohol. Po jakimś czasie do tego pomieszczenia przyszli również A. S., konkubina S. – E. oraz mężczyzna o imieniu D. lub D.. To właśnie D. lub D. miał zapytać, gdzie można coś ukraść. Dalej wyjaśnił, iż ten mężczyzna chciał wyłamać drzwi do pomieszczenia B., więc oskarżony dał mu młotek murarski i przecinak. Wedle relacji oskarżonego ten mężczyzna przy użyciu tych narzędzi chciał wyłamać drzwi do pomieszczenia B.. Dalej oskarżony wyjaśnił, iż w tym czasie był w swoim pomieszczeniu i słyszał hałasy, że włamuje się do mieszkania B.. Oskarżony zaznaczył, że pozostałe osoby były z nim. Ów mężczyzna miał wynieść z mieszkania B. telewizor z kartonem i kuchenkę mikrofalową. Dalej Z. K. wskazał, że te sprzęty zostały załadowane na jego wózek, zaś on sam przykrył je szmatą. Po jakimś czasie zorientował się jednak, że telewizora nie było już na jego wózku, a mikrofalówka była w innym pomieszczeniu. Dodał, iż w jego pomieszczeniu nie było już A. i już do niego nie wrócił. W dalszej części oskarżony wyjaśnił, iż jednak przypomina sobie, że to on i D. (lub D.) wyłamali zamek w drzwiach mieszkania B.. Nie wiedział jednak, czy on gdzieś poszedł z tym telewizorem, zaś E. i D. wyszli z baraku z reklamówkami, z których wystawały jakieś przedmioty. W końcowej części konfrontacji raz jeszcze wskazał, iż we włamaniu brały udział dwie osoby, tj. on oraz mężczyzna o imieniu D. lub D., natomiast nie pamiętał, czy oprócz ich dwóch, do mieszkania ktoś jeszcze wchodził.

Podczas kolejnego przesłuchania w dniu 5 lipca 2019 r. oskarżony przyznał się do zarzutu kradzieży z włamaniem dokonanej wspólnie i w porozumieniu z inną osobą i wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze (k. 56 – 57). Nadto podtrzymał wyjaśnienia złożone podczas konfrontacji. Dodał, iż poprzedniego dnia się nie przyznawał, bo nie chciał sam odpowiadać za włamanie. Raz jeszcze wskazał, iż prawdą jest, że dokonał tego włamania z mężczyzną o imieniu D. lub D. – znajomym E. G. (1).

W trakcie kolejnych wyjaśnień złożonych w tym samym dniu przed prokuratorem Prokuratury Rejonowej w G. Z. K. przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że było tak jak opisano w zarzucie (k. 39 – (...)). Następnie wyjaśnił, iż razem z A. S., E. G. (2) i D. albo D. dokonał kradzieży z włamaniem na szkodę A. B.. Wskazał, iż użyli dwóch młotków murarskich i przecinaka. Po otwarciu drzwi weszli do mieszkania i w czworo spożywali piwo. Dodał, iż była również A. G. i I. I.. Gdy skończyli spożywać alkohol, to wyszli wszyscy na korytarz. Z kolei D. wszedł do mieszkania i zaczął pakować rzeczy: kuchenkę mikrofalową, telewizor i drobne rzeczy, a następnie podawał im je przez drzwi. Wyjaśnił, iż mówiąc „nam”, miał na myśli A. S., który kładł je na wózek Z. K. znajdujący się w innym pomieszczeniu. Wskazał, iż on sam pomagał w przekazywaniu rzeczy – od D. do A.. W tym czasie E. G. (3), I. I. i A. G. piły piwo. Potem wszyscy (poza A. S.) poszli do pustostanu w domu obok. Wówczas oskarżony miał poczuć, że coś się dzieje w pomieszczeniu, gdzie byli wcześniej, że jest zagadywany i dlatego poszedł do swojego wózka – wówczas nie było już rzeczy zabranych z mieszkania A. B., zdaniem oskarżonego zabrał je A. S.. Oskarżony wyjaśnił, że mieli mu dać połowę pieniędzy za telewizor, a S. miał stwierdzić, że w lombardzie (...) na (...) stwierdzono, iż telewizor jest zepsuty.

Składając wyjaśnienia w dniu 23 listopada 2018 r. (k. 108 – 110) Z. K. opisał wygląd trzeciego sprawcy, który miał być na miejscu zdarzenia. Po okazaniu tablicy poglądowej oskarżony wykluczył, by utrwalono na nim wizerunek tego

mężczyzny, jednakże wskazał, iż najbardziej podobne są wizerunki na zdjęciach nr 2 i 3. Jednocześnie oskarżony wskazał, iż tego mężczyznę mogła dobrze znać E. G. (2), gdyż on z nią rozmawiał i razem tam przyszli.

W dniu 17 maja 2019 r. podczas rozprawy oskarżony Z. K. przyznał się do zarzuconego mu czynu, odmawiając składania wyjaśnień (k. 190 – 190v). Następnie po odczytaniu wszystkich wyjaśnień z postępowania przygotowawczego podtrzymał je, za wyjątkiem pierwszych wyjaśnień.

W odpowiedzi na pytanie sądu wyjaśnił, iż A. S. wynosił telewizor z kuchni mieszkania A. B.. Dodał, iż on podał współoskarżonemu karton, żeby schować telewizor. W trakcie swej wypowiedzi ponownie wskazał, iż telewizor został wyniesiony z pokoju do kuchni, następnie przeniesiony przez A. S. na wózek, zaś on osobiście zapakował go w karton i odłożył na wózek.

Przystępując do oceny wyjaśnień oskarżonego Z. K., wskazać należało iż wobec ich labilności, sąd dał wiarę jego depozycjom w takim zakresie, w jakim znalazły potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym dla sądu materiale dowodowym

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego **Z. K.** złożonym w toku konfrontacji z A. S., w których przyznał iż to on wraz z mężczyzną o imieniu D. lub D. przy użyciu młotka murarskiego i przecinaka wyłamali drzwi do mieszkania A. B. („przypominam sobie, że ja razem z D. lub D. wyłamaliśmy zamek w drzwiach do pomieszczenia zajmowanego przez B.”). W tym bowiem zakresie korespondowały z wyjaśnieniami **A. S.** złożonymi w toku tej samej czynności, jak również podczas rozprawy, w których współoskarżony wskazywał na udział innego mężczyzny w zdarzeniu, zaś wobec spójności tych relacji sąd nadał im walor wiarygodności.

W konsekwencji sąd nie dał wiary pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego Z. K., w których sugerował, iż kradzieży z włamaniem na szkodę A. B. mieli dokonać razem A. S., jego konkubina i mężczyzna o imieniu D. lub D., negując tym samym swój udział. Tego rodzaju relacja była sprzeczna z wyjaśnieniami A. S., w zakresie w jakim sąd nadał jej walor wiarygodności, a przede wszystkim z późniejszymi depozycjami samego Z. K.. Zdaniem sądu, gdyby oskarżony Z. K. nie uczestniczył w wyłamywaniu drzwi, to całkowicie nielogiczne byłoby, by następnie złożył obciążające siebie wyjaśnienia.

Sąd dostrzegł przy tym, iż w swych pierwszych wyjaśnieniach A. S. zaprzeczył obecności innego mężczyzny, który miałby uczestniczyć w wyłamywaniu drzwi, jednakże potem zmienił swą relację w tym zakresie i ostatecznie podtrzymał ją podczas rozprawy. Jednocześnie podczas rozprawy zauważalna w wyjaśnieniach **A. S.** była zamierzona ostrożność co do wskazywania personaliów tego innego mężczyzny, bowiem utrzymywał, iż D. K. to jego sąsiad, ale nie wiedział, czy był on na miejscu zdarzenia, zaś na tablicy poglądowej rozpoznał D. K., jednakże zaprzeczył jego udziałowi w czynie. Niemniej jednak zauważyć należało, iż podczas wyjaśnień w trakcie konfrontacji wskazywał, iż w tym zakresie z Z. K. współdziałał znajomy E. G. (1). Z kolei świadek **E. G. (1)** wskazywała na obecność na miejscu D. K., który miał przyjść do baraków razem z nią i A. S., jednakże nie miała wiedzy co do jego udziału we włamaniu. Nadto podczas rozprawy potwierdziła, iż mówiąc o D. K. miała na myśli tego mężczyznę, który został do sądu doprowadzony. Sam **D. K.** przesłuchany po pouczeniu z art. 183 kpk zaprzeczył udziałowi w tym czynie, jednakże był on niewątpliwie zainteresowany złożeniem tego rodzaju zeznań. Niemniej jednak w ocenie sądu przytoczone relacje A. S. i E. G. (1) w powiązaniu z wyjaśnieniami Z. K., w których kilkakrotnie wskazywał na znajomego E. G. (1) (przy czym sąd uznał, iż okoliczność, że oskarżony mówił o konkubinie A. S. E. K. bądź E. G. (2) stanowiło wynik omyłki, bowiem w istocie nie budziło wątpliwości sądu o kogo chodziło) o imieniu D., D. lub D., prowadziły do wniosku, iż to właśnie on współdziałał w wyłamywaniu drzwi do mieszkania. Zdaniem sądu postawa A. S. zarówno podczas pierwszych wyjaśnień, jak i przed sądem wynikała z obawy przed D. K., bowiem był to jego sąsiad, zaś E. G. (1) również w swych zeznaniach prosiła o potraktowanie informacji o obecności D. K. na miejscu zdarzenia jako niejawniej z uwagi na obawę przed nim. Co więcej, to także Z. K. wskazywał, iż A. S. jest bardziej „łękliwy”, stąd mógł zaprzeczać obecności mężczyzny o imieniu D. lub D.. Wprawdzie podczas okazania tablicy poglądowej z wizerunkiem D. K. Z. K. nie rozpoznał na niej mężczyzny, który miałby uczestniczyć w zdarzeniu, to jednak zauważyć należało, iż wskazał na

podobieństwo wizerunków mężczyzn oznaczonych nr 2 i 3, zaś pod nr 3 utrwalono wizerunek D. K.. Nadto wskazał wówczas ponownie, iż z pewnością był to mężczyzna dobrze znany E. G. (1) i to właśnie z nią i A. S. przyszedł na miejsce.

Sąd dał wiarę również wyjaśnieniom **Z. K.**, w których wskazał iż już po otwarciu drzwi do mieszkania A. B. do wnętrza wszedł również A. S. i uczestniczył w wyniesieniu telewizora. W ocenie sądu to te wyjaśnienia najlepiej korespondowały z relacją A. S., który negował swoją zgodę na uczestnictwo w wyłamywaniu drzwi, jednakże potwierdzał swoje sprawstwo w zakresie dotyczącym zaboru telewizora i podczas rozprawy wskazał, iż wyniósł go z kuchni A. B.. Wprawdzie na pewnym etapie postępowania zarówno Z. K., jak i A. S. wskazywali, iż A. S. nie wchodził do mieszkania, a telewizor przejął dopiero w późniejszym czasie, jednakże wobec jednoznacznych relacji oskarżonych podczas rozprawy sąd oparł się na nich. Zważyć należało, iż to A. S. przed sądem składał wyjaśnienia jako pierwszy, więc wykluczyć należało, iż jego wyjaśnienia podyktowane były sugestią ze strony Z. K.. Tego rodzaju ocena sądu znajdowała potwierdzenie również w zeznaniach E. G. (1), która wskazała, iż przed rozprawą A. S. „przyznał się do telewizora”, zaś sąd nie znalazł powodów, by odmówić jej wiary, tym bardziej iż świadek jest konkubiną A. S., a pomimo tego złożyła obciążające go zeznania.

Nadto sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego **Z. K.**, w których wskazywał że po zdarzeniu telewizor zabrał A. S. i poszedł z nim do lombardu B. na ulicy (...), bowiem w tym zakresie korespondowały z relacjami **A. S.** z postępowania przygotowawczego. Wprawdzie przed sądem A. S. utrzymywał, iż nie poszedł z telewizorem do lombardu, tylko do swojego mieszkania i po sprawdzeniu, iż telewizor jest niesprawny odniósł go w rejon baraków, jednakże sąd nie dał mu wiary wobec sprzeczności tej relacji z jego konsekwentnymi w tym zakresie wyjaśnieniami złożonymi na etapie postępowania przygotowawczego oraz wyjaśnieniami Z. K.. Podkreślenia wymagało, iż dla rozstrzygnięcia sprawy nie miało znaczenia, czy A. S. poszedł z telewizorem do lombardu, czy do domu, zaś istotne było, iż zabierając telewizor z mieszkania, a następnie z budynku, w którym zamieszkiwał A. B., A. S. potwierdził, iż jego zamiarem był zabór w celu przywłaszczenia.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego **Z. K.**, iż w czasie zdarzenia był pod wpływem alkoholu, bowiem w tym zakresie korespondowały z wyjaśnieniami A. S. oraz E. G. (1), I. I., A. G., którzy potwierdzali fakt wspólnego spożywania alkoholu.

Zeznania **E. G. (1)** w dotychczas nieomówionym zakresie sąd ocenił jako wiarygodne, nie znajdując powodów do poddania w wątpliwość ich prawdziwości, jednakże nie miały one większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zeznania **A. B.** sąd ocenił jako jasne, wewnętrznie niesprzeczne, a w konsekwencji w pełni wiarygodne. Zauważyć należało, iż treści tych zeznań zarówno co do rodzaju skradzionych przedmiotów, jak i ich wartości nie kwestionowały również strony, a w konsekwencji sąd w pełni oparł się na nich, czyniąc je podstawą ustaleń faktycznych w tym zakresie.

Zeznania **D. K.** sąd ocenił jako niewiarygodne, co zostało już wskazane w trakcie analizy wyjaśnień oskarżonego Z. K..

Zeznania **I. I.** nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek deklarowała, iż spożywała piwo w towarzystwie (...) i jego partnerki A., E. G. (1) i jej partnera A. oraz mężczyzny o imieniu M. w baraku przy ul. (...), jednakże wówczas nikt nie wychodził z mieszkania, zaś ona sama przebywała tam ok. pół godziny. Sąd doszedł do wniosku, iż w istocie nie miał powodów by odmówić jej wiary, bowiem wyjaśnienia samego Z. K. były niewystarczające do jej podważenia, zważywszy na ich zmienność co do obecności i roli świadka w zdarzeniu. Sąd zważył, zaś iż żadna inna osoba nie wskazywała na jakikolwiek udział świadka w tymże zdarzeniu. W tożsamy sposób należało odnieść się do zeznań **A. G.**, która wprawdzie potwierdzała, iż Z. K. wychodził z mieszkania, a będąc na klatce schodowej widziała otwarte drzwi do mieszkania A. B., jednakże nie potrafiła wskazać, co się miało wówczas wydarzyć, podnosząc iż znajdowała się w stanie upojenia alkoholowego i nie pamięta szczegółów.

Sąd podzielił **opinię sądowo - psychiatryczną**, bowiem została przygotowana przez lek. psychiatrów posiadających odpowiednią wiedzę oraz doświadczenie zawodowe, a nadto opinia była jasna, logiczna, wewnętrznie

niesprzeczna, prowadząc do jednoznacznych wniosków w zakresie poczytalności oskarżonego i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom, m.in. z dokumentów, odpisów wyroków, protokołów, informacji z systemu NoeSad, uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując powodów do poddania w wątpliwość ich autentyczności. Ich wiarygodności i autentyczności nie zakwestionowała również żadna ze stron.

Prokurator zarzucił oskarżonemu w dniu 14 kwietnia 2018 roku w godz. 10:00-21:15 w G. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. i inną nieustaloną osobą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wywarzeniu drzwi wejściowych do mieszkania nr (...) i wejściu do środka z jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki S. (...) cali, kuchenki mikrofalowej, anteny pokojowej, wiertarki, lutownicy i zapasowe klucze od samochodu, to jest mienia o łącznej wartości 2.500 zł, czym działał na szkodę A. B., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach recydywy wielokrotnej, w ciągu 5 lat po odbyciu w okresach od 01.10.2013r. do 11.06.2016r. z zaliczeniem okresu od 20.04.2013r. do 09.08.2013r. kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 09 sierpnia 2013 roku, w sprawie (...) za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279§ 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

Art. 279 § 1 kk stanowi, iż karze podlega ten, kto kradnie z włamaniem.

Z przeprowadzonej analizy materiału dowodowego wynikało, iż Z. K. i znajomy E. G. (1) wyważyli drzwi do mieszkania A. B. przy użyciu narzędzi, a następnie z jego mieszkania zabrali sprzęty wymienione w akcie oskarżenia, zaś z samych wyjaśnień oskarżonego, jak i okoliczności zdarzenia wynikało, że działali z zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia. Nie budziło zatem wątpliwości sądu, iż siłowe wyważenie drzwi przy użyciu młotka i przecinaka, a następnie zabór przedmiotów z mieszkania stanowiło wypełnienie znamion czynu z art. 279 § 1 kk. Sąd w konsekwencji doszedł do wniosku, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, z tym jednak ustaleniem iż A. S. działał z nim oraz inną osobą wspólnie i w porozumieniu wyłącznie w zakresie dotyczącym kradzieży mienia. Zdaniem sądu relacja oskarżonego Z. K. co do tego, iż to on z innym mężczyzną dokonali wyważenia drzwi w powiązaniu z konsekwentną w tym zakresie wersją wydarzeń przedstawioną przez A. S., który potwierdzał swoje sprawstwo w zakresie dotyczącym kradzieży telewizora, prowadziły do wniosku, iż A. S. nie zgodził się na uczestnictwo we włamaniu, jednakże już w trakcie realizacji czynu przez Z. K. i inną osobę, konkludentnie przystąpił do realizacji znamion przestępstwa kradzieży. Niewątpliwie A. S. dał temu wyraz wchodząc do mieszkania A. B. i uczestnicząc w wywożeniu z niego sprzętów, przy czym nie budziło wątpliwości sądu, iż zamiarem wszystkich mężczyzn był zabór w celu przywłaszczenia, czego zresztą sami oskarżeni nie kwestionowali. Jednocześnie w ocenie sądu bez znaczenia było, co konkretnie wyniósł z mieszkania Z. K., a co pozostali mężczyźni, bowiem takie ustalenia nie skutkowałyby przypisaniem odpowiedzialności za kradzież tylko w zakresie danej rzeczy. Współsprawstwo nie polega bowiem na tym, iż każdy ze sprawców musi osobiście podejmować wszystkie zachowania składające się na dany czyn. Z istoty współsprawstwa wynika natomiast, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość uzgodnionego przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane zachowaniem innego lub innych współsprawców (post. SN z 1 III 2005 r., III KK 249/04, OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 63). Tym samym decydując się na wejście do mieszkania i przystępując do zaboru rzeczy, oskarżony obejmował swoją świadomością zabór nie tylko sprzętów, które osobiście wyniósł, ale także innych, co do których czynności podejmowali działający z nimi współsprawcy. Podkreślenia wymagało, iż z materiału dowodowego nie wynikało bynajmniej, by Z. K. w jakikolwiek sposób wyraził sprzeciw wobec działań pozostałych współsprawców, zaś okoliczności zdarzenia świadczyły o tym, iż każdy ze sprawców w pełni akceptował działania pozostałych, a zatem działali wspólnie i w porozumieniu (oczywiście z tym zastrzeżeniem, iż A. S. akceptował podejmowane przez nich działania w zakresie dotyczącym kradzieży sprzętów). Bez znaczenia pozostawało, który ze sprzętów miał w ramach podziału skradzionych rzeczy pozostać w jego dyspozycji. Z kolei ilość i wartość sprzętów sąd ustalił na podstawie zeznań A. B..

Jednocześnie zaznaczyć należało, iż w opisie czynu, sąd nie wskazał na udział D. K., bowiem nie był on objęty aktem oskarżenia w tej sprawie i stanowiłoby to naruszenie zasady domniemania niewinności.

Okoliczność, iż oskarżony Z. K. czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 9 sierpnia 2013 r., sygn. akt (...) orzeczonej za czyn z art. 280 § 1 kk i z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk skutkowałą uznaniem, iż oskarżony działał w warunkach recydywy wielokrotnej z art. 64 § 2 kk.

Sąd nie przyjął natomiast, by czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi z uwagi na okoliczności zdarzenia. Sprzeciwiły się temu m.in. ilość i wartość zabranych rzeczy. A. B. został okradziony z wielu sprzętów codziennego użytku. Zauważyć należało, iż Z. K. czynu tego dopuścił się na szkodę osoby mu znanej, zamieszkałej w tym samym budynku – swojego sąsiada, zaś z materiałów postępowania nie wynikało bynajmniej, by istniał między innymi jakikolwiek konflikt. Nie bez znaczenia było również to, iż był już to drugi czyn oskarżonego na szkodę A. B.. Świadczyło to o braku jakiegokolwiek poszanowania ze strony Z. K. dla zasad współżycia sąsiedzkiego i determinacji oskarżonego w zdobywaniu dóbr materialnych w sposób przestępczy, a wręcz o jego zuchwałości w kontynuowaniu takiej działalności. W tej sytuacji stopień społecznej szkodliwości należało ocenić jako znaczny.

Przestępstwo z art. 279 § 1 kk jest zagrożone karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie wobec uznania, iż oskarżony działał w warunkach z art. 64 § 2 kk sąd zobligowany był wymierzyć karę powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Wymierzając karę oskarżonemu sąd uwzględnił następujące okoliczności obciążające:

- działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami;
- działanie pod wpływem alkoholu;
- działanie w warunkach recydywy wielokrotnej;
- uprzednią wielokrotną karalność, co prowadziło do wniosku, iż oskarżony nie wyciągnął odpowiednich wniosków z poprzednich skazań, a to z kolei świadczy o wysokim stopniu demoralizacji oskarżonego,

Z kolei łagodząco na wymiar kary wpływało ostateczne przyznanie się przez oskarżonego do winy.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, jak i zasady wymiary kary wskazane w art. 53 kk sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzona kara w ocenie sądu nie jest zbyt surowa, bowiem pomimo działania w warunkach z art. 64 § 2 kk oscyluje w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Sąd stanął jednak na stanowisku, iż będzie ona wystarczająca dla zabezpieczenia funkcji zapobiegawczej, represyjnej, jak i wychowawczej.

Sąd orzekł na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę solidarnie z A. S. na rzecz A. B. kwoty 2.500 zł.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu sąd orzekł na podstawie §17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 pkt 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019.18 j.t.), gdyż nie zostały one opłacone w żadnej części. Sąd uwzględnił, iż obrońca był obecny na trzech terminach rozpraw.

W oparciu o art. 17 ust 1 i 2 ustawy z dn. 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 Nr 49 poz. 223 ze zm.) sąd zwolnił oskarżonego od opłaty sądowej, zaś w oparciu o art. 624 § 1 kpk od wydatków postępowania, gdyż uznał, że sytuacja materialna stanowi przeszkodę na drodze do uiszczenia przez niego należności sądowych – oskarżony niedawno opuścił zakład karny, jest osobą bezdomną utrzymującą się ze zbieractwa surowców wtórnych,

a zatem aktualnie nie ma możliwości ich pokrycia. W konsekwencji sąd obciążył wydatkami postępowania Skarb Państwa.